

آسیب‌شناسی مرگ

نشست «آسیب‌شناسی مرگ در فرهنگ معاصر ایران»، امروز ساعت ۱۶ باحضور جبار رحمانی درباره «مسئله مرگ در فرهنگ ما» و هاجر قربانی درباره «پرو و کراتیک شدن مرگ در ایران؛ مناسک تدفین در بهشت زهراى تهران» سخنرانی خواهند کرد و سپس، فیلم «پزازه» اثر علی اسدی و علی طهماسبی در پژوهشگاه فرهنگ، هنر و ارتباطات واقع در خیابان ولی عصر، خیابان دمشق نمایش داده خواهد شد.

میراث معماری مدرن ایران

نشست «میراث معماری مدرن ایران و چالش‌های پیش‌روی آن» با سخنرانی اسکندر مختاری، امروز ساعت ۱۰ صبح در دانشکده هنرهای تجسمی پردیس هنرهای زیبادانشگاه تهران برگزار می‌شود.

بزرگداشت «محمدعلی نجفی» در جشنواره فجر

بزرگداشت «محمدعلی نجفی» کارگردان پیشکسوت سینمای ایران در سی‌وششمین جشنواره فیلم فجر برگزار می‌شود. به گزارش روابط عمومی جشنواره فیل فجر، یکی از بزرگداشت‌های سی‌وششمین جشنواره فیلم فجر به «محمدعلی نجفی» کارگردان ۷۲ساله سینمای ایران و نخستین مدیر سینمایی بعد از پیروزی انقلاب اسلامی اختصاص دارد. این سینماگر اصفهانی در دارالفنون تهران دبلم خود را به‌دست آورد و دانش‌آموخته کارشناسی ارشد، شهرسازی و معماری از دانشگاه ملی است. نجفی فعالیت هنری خود را با کارگردانی نمایش «سربداران» در حسینیه ارشاد شروع کرد. در سال ۱۳۵۶ موسسه آیت فیلم را با همکاری انجمن اسلامی مهندسان تأسیس کرد و نخستین فعالیت هنری سینمایی‌اش کارگردانی فیلم «جنگ اطهر» در سال ۱۳۵۸ بود.

فراخوان جایزه ادبی ارغوان

اولین دوره جایزه ادبی ارغوان در حوزه داستان کوتاه با موضوع «آخرین روزهای سال» توسط انتشارات هفت‌رنگ برگزار می‌شود. اوژن حقیقی، دبیر اولین دوره جایزه ارغوان گفت: اولین دوره جایزه ارغوان با پذیرش داستان کوتاه با هدف کشف و معرفی استعدادهای جوان و ترویج فرهنگ کتاب‌خوانی، از اول دی‌ماه آغاز می‌شود.

در دوره اول این جایزه فرهاد توحیدی، محمد چرمشیر، سیده‌شاملو، سیامک گلشیری و مهسا محبعلی اعضای هیأت‌انتخاب و احمد پوری، حسین سنابور و لیلی گلستان اعضای هیأت داوران خواهند بود. مهلت ارسال آثار از اول دی ۱۳۹۶ تا ۱۵ فروردین ۱۳۹۷ خواهد بود. گفتنی است اختتامیه این جایزه با معرفی برندگان، خردادماه ۱۳۹۷ طی مراسمی برگزار خواهد شد.

اعلام مکان برگزاری نمایشگاه ۹۷ تا آخر هفته

همایون امیرزاده، با اشاره به این مطلب که مصوبه شورای سیاستگذاری نمایشگاه کتاب تهران سرنوشت مکان برگزاری نمایشگاه‌را تعیین می‌کند، هرگونه گمانه‌زنی مبنی بر انتقال نمایشگاه به مصلی یا مکانی دیگری را رد کرد.

باران کوثری در گفت و گوبا «جامعه فردا» می‌گوید از روند کار دولت راضی نیست، ولی رأی به روحانی درست‌ترین کار بود

تکرار مطالبات از دولت از آن هشت سال جهنمی بهتر است

گفت‌وگو با باران کوثری درباره نمایش «فعل»، فیلم «عصبانی نیستم» و چند حاشیه دیگر

باران کوثری این روزها با تئاتر «فعل» روی صحنه است و کار کردن روی صحنه در این ماه‌ها تبدیل به اولویت و میلش شده است و همچنان هم براساس چیزی که دلش به او می‌گوید عمل می‌کند؛ فعلا که بازی کردن در تئاتر میلی است که بر او غلبه یافته است. اما غیر از این خبرهای دیگری هم در رسانه‌ها حضور دارد که یک طرف‌ما چرا هم به او و فیلمی که در آن بازی کرده برمی‌گردد. این روزها خبر اکران نشدن «عصبانی نیستم» همچنان خیر داغ بسیاری از رسانه‌هاست.

اما کوثری، همچنان به اکران این فیلم امیدوار است و با اینکه او بازیگری است که طی سال‌های گذشته مواضع سیاسی‌اش کار دستش داده، اما این بار دلش نمی‌خواهد چیزی بگوید که در این شش‌رابط کار فیلم را سخت‌تر کند. او تنها چیزی که دوست دارد بداند فهمیدن عصبانیت عده‌ای از این فیلم است. او می‌گوید که عصبانی بودن عده‌ای از مواضع او و کارگردان فیلم قابل درک است، اما عصبانیت‌شان از فیلم را درک نمی‌کند چرا که به اعتقاد او این فیلم آگاهانه در مورد بعد از وقایع ۸۸ است و آن را آسیب‌شناسی می‌کند.

• زینب کاظم‌خواه •

روزنامه‌نگار

این چند سال روی تئاتر بیشتر متمرکز شده‌اید، حالا با تئاتر «فعل» روی صحنه هستید. تئاتری که روایت سیال ذهن در آن بیشتر از هر چیزی به چشم می‌آید. در عین پیچیدگی، جذابیت‌های خودش را هم دارد. برای بازی در این کار چقدر روی این پیچیدگی‌ها و سیالیت فکر کردید تا بتوانید این نقش را در بیاورید.

فکر می‌کنم ویژگی کار کردن با یک گروه این است که فقط زمان تمرین روی متن و اجرا کار نمی‌کنید. برای یک نقش یا برای یک سنسک کار کردن یا حل شدن در مجموعه‌ای، فرصت تمرین زیادتر است و همین‌طور پروسه تمرین طولانی‌تری دارید تا به کاری که می‌کنید فکر کرده و تحلیل کنید. برای من فرصت تمرین این جنس نقش یا این جنس بازی، از روزی که وارد گروه تئاتر «خانه» شدم فراهم شده است. گروهی که امسال در سال هفتم آن هست و فکر می‌کنم کار کردن با آقای رضایی راد الان برای من خیلی راحت‌تر از کار کردن با هر کارگردان دیگری است. فکر می‌کنم که ایشان هم طبیعتا با من و میلاد رحیمی که سال‌ها عضو این گروه هستیم، راحت‌تر کار می‌کنند. این حرفم به این معنی نیست که ما توانایی بیشتری داریم، بلکه منظور این است

که راحت‌تر همدیگر را می‌فهمیم. یادم هست که در کارهای اول این گروه – مشخصا «خانم قرمزی» که دومین کار من با گروه می‌شد اما نقش من نقش اساسی‌تری بود– ماه‌ها طول کشید که تا بفهمم آقای رضایی‌راد از من چه می‌خواهند، مدت‌ها طول کشید تا یکسری عادت‌های ذهنی و رفتاری که در تئاترهای دیگر و همین‌طور فیلم‌های دیگرم عادت داشتم با خودم داشتم باشم کنار بگذارم. الان خوشبختانه به یک زبان مشترکی رسیده‌ایم که راجع به هر کار به‌خصوص حرف بز نیم، به مرحله‌ای رسیده‌ایم که پروسه پیش از تمرین را که می‌گذرانیم، لازم نیست دیگر طی کنیم. مشخصا درباره «فعل» باید بگویم

که به‌بله، فکر می‌کنم بازی با زمان که معمولا در کارهای آقای رضایی‌راد هست، اینجا بیشتر اتفاق می‌افتد. بار اولی که متن را برای ما خواند، گفتیم که انگار اینجا دارید خست بیشتری نشان می‌دهید. تعداد عوض شدن زمان بیشتری است، ولی اینکه مشخصا این را به تماشاگر نشان دهیم که زمان دارد عوض می‌شود با خست بیشتری در متن این کار اتفاق می‌افتد. این موضوع برایم خیلی جذاب بود، ولی در عین حال کار ما را سخت‌تر می‌کرد؛ زیرا همان‌طور که شکست زمانی و فضا با ظرافت انجام می‌شد، در بازی هم باید با همین ظرافت این کار را انجام می‌دادیم. یعنی تغییر حال، یکباره نمی‌توانست اتفاق بیفتد، ممکن است از بیرون خیلی ویژه به‌نظر بیاید، ولی کار سختی نیست که

سعی کنید با ظرافت همه این ابعاد و زمان‌ها را در هم حل کنید. یک پروسه تمرین هفت ماهه بیش از هر چیز در واقع بر سر این گذشت که ما به این ظرافت برسیم.

کار به کار با این گروه جلو می‌آید به‌نظر می‌رسد از نظر موضوع، شکست زمان و فضا کارها سخت‌تر می‌شود. این قالب‌هایی که در تئاترها شکسته می‌شود چطور این پروسه را طی می‌کنید. الان در این کار یک بازیگری یاد می‌گیرم و اتفاقات قالب‌های قبلی را کنار گذاشته‌است. این تحول چطور در شما اتفاق افتاد.

اینکه می‌گویید خیلی هیجان‌انگیز است. اینکه تئاتر بیشتر کار کردم باید بگویم که واقعا تصمیمی برایش نمی‌گیرم که دوره‌ای بیشتر تئاتر کار کنم یا فیلم. خیلی بیشتر به میلم بستگی دارد و در واقع در این تصمیم بیشتر به میلم توجه می‌کنم. در این گروه تقریبا هیچ تعطیلی یاد می‌گیرم و اتفاقات کاری که تمام می‌شود بعدی شروع می‌شود؛ زیرا همان‌طور که گفتم پروسه‌های تمرین، طولانی است. برای من هم این کار تبدیل به میل شده‌است و چون دوران تمرین خیلی یاد می‌گیرم و اتفاقات هیجان‌انگیزی در دوران اجرا برایم می‌افتد اولویتم کار کردن با این گروه است. تصمیم قطعی نمی‌گیرم که مثلا بگویم دیگر تئاتر کار نمی‌کنم یا می‌کنم. در واقع بیشتر میلم من را به این سمت، جای متن مسلط هستیم نه فقط نقش خودمان،

بنابراین گاهی این‌دل من خواسته که دیالوگ یکی دیگر مال ما باشد.

در این نمایش لیل‌ا فعل عشق را نه فقط صرف می‌کند بلکه آن را به فعلیت درمی‌آورد. شما که نقش شیورا را بازی می‌کردید، به نظر تان با فعل عشق چه کردید؟

من تصورم بر این است که انگار هر کسی به‌نوعی درگیر فعل شده و دچار فعلیت می‌شود و کنشی انجام می‌دهد غیر از خود فرهاد که به‌دنیاال مضمون این کنش‌گری است. برای من چیزی که خیلی جذاب بوده این است شاید فرهاد که از بیرون متوجه این شده و به بقیه آن را توضیح می‌دهد، او تنها کسی است که دچار انفعال می‌شود و به هیچ فعلی نمی‌رسد. او کاری نمی‌کند، فقط خودش را به جریانات می‌سپارد و شاید حتی تنها کنش‌اش این است که خود را عقب می‌کشد و دور هم جمع شدن‌های‌مان حتی وقتی سسر فعل با این عمق و اینکه امکان وجود فعل‌های دیگر و جاری شدن آن در زبان هست، تعقیق برانگیز هستند برای شمای باز یگر این درگیری با این موضوع چگونه بوده خودتان چقدر فکر می‌کردید که این فعل‌ها را می‌شود این‌طوری هم نگاه کرد؟

حتما همین‌طور است. ما در واقع بیشتر بحث‌ها تمرین نیستیم درباره کار است و این تحلیل‌ها و نشانه‌بایی‌ها در متن در جمع‌های‌مان اتفاق می‌افتد. این‌چنینی که وقتی مخاطب آن را می‌بیند به‌تکرر و امیدارش، برای ما که هفت ماه با آن درگیر هستیم خیلی، خیلی تفکر برانگیزتر است. ما انقدر درگیر متن هستیم که شوخی پشت صحنه ما این است که کدام دیالوگ دیگری را دل‌مان می‌خواسته ما بگوییم. همه‌مان به همه جای متن مسلط هستیم نه فقط نقش خودمان،